

La grande bouffe

Marco Ferreri, 1973

Crítica escatològica a la burgesia bulímica representada per quatre homes d'èxit que decideixen menjar fins rebentar

Marco Ferreri

Marco Ferreri (1928-1997) ha estat un dels creadors més iconoclastes i brètols de la història del cinema. Sens dubte fou tot un personatge: barbut, escèptic i amb força mal geni. Sembla que passarà a la història com a cronista de la crisi de la civilització occidental, amb escenes tan estranyes com la de mono Kong enfonsat en una platja del futur o la possibilitat de practicar sexe amb un clauer que parla.

Cal destacar a Ferreri per pel seu retrat de la cara més fosca de l'Estat espanyol en el anys del franquisme. Va arribar a Espanya a finals dels anys cinquanta i va conèixer el que ha estat un dels grans guionistes del cinema espanyol, Rafael Azcona. Junts van construir un humor negre que després també practicarien altres directors com Bardem o Berlanga. Amb guió d'Azcona va signar tres comèdies: *El pisito* (1955), *El cochecito* (1960) i *La grande bouffe* (1973) amb la mort com a teló de fons, que mou i commou els personatges, desorientats i presos en la fatalitat del seu propi entorn.

Mai farts

La grande bouffe va ser una coproducció franco-italiana roda-da

amb quatre dels millors actors europeus, que van cedir els seus propis noms per als seus personatges: Marcello (Marcello Mastroiani), Michel (Michel Poccoli), Philippe (Philippe Noiret) i Ugo (Ugo Tognazzi), quatre senyors d'èxit, pertanyents a l'alta burgesia que, cansats de la quotidianitat, decideixen suïcidar-se i es tanquen en una mansió decadent i claustrofòbica de París envoltats de grans quantitats de menjar i de vi. Decideixen afartar-se fins a les darreres con-seqüències.

Només els acompanya una dona (Andrea Ferreol) per tal de fer-los més plausible el trànsit. Així comença una orgia que combina la gula, el sexe i la escatologia, amb la mort com a trasfons, i en la que cadascú acaba literalment re-bentant davant la pantalla, en una mena d'espectacle gore esper-pèntic que s'allarga durant tres dies, fins al matí del quart.

La crítica

Però també és un film amb missatge, es va fer dir alguna cosa. Cal entendre aquesta pel·lícula en el context polític i ideològic dels setanta, tot i que aquest hagi estat superat. *La grande bouffe* retrata la relació del senyor amb el menjar, és a dir, amb la matèria treballada pels esclaus (tre-

balladors) per al gaudi immediat dels senyors. Aquest pensament d'esquerra s'adheria a una filosofia de la història que con-demnava la burgesia (els senyors) a morir víctimes dels seus excessos.

A través del menjar també es fa una dura crítica a la societat de consum. Per tant, es tracta d'un film que proposa una lectura de la història i que a la vegada utilitza la història com a argument. Aquest desig de condemna de la burgesia a causa de la seva pròpia insaciabilitat —una mena de determinisme històric— és una cosa que es pensava des de la teoria, la militància d'esquerres i la emocionalitat dels anys setanta. Ara, la realitat s'imposa, i la burgesia segueix menjant i no mor. Però, avui qui és aquesta burgesia i com la podem anomenar?

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Marco Ferreri
Guió: Marco Ferreri, Rafael Azcona
Producció: Jean-Pierre Rassam, Vincent Malle
Fotografia: Mario Vulpiani
Música: Philippe Sarde
Muntatge: Claudine Merlin, Amadeo Salfa
Decorats: Michel de Broin
Vestuari: Gitt Margrini
Nacionalitat: França, Itàlia
Any: 1973
Durada: 125 min.

Equip artístic

Marcello Mastroianni: Marcello
Ugo Tognazzi: Ugo Baldazzi
Michel Piccoli: Michel
Philippe Noiret: Philippe
Andréa Ferreol: Andrea
Solange Blondeau: Danielle
Florence Giorgetti: Anne
Rita Scherrer: Anulka
Monique Chaumette: Monique
Michèle Alexandre: Nicole

Filmografia

1996

Nitrato d'argento

1993

Diario di un vizio

1991

La carne

1988

La casa del sorriso

1988

Come sono buoni i bianchi

1986

I love you

1984

Il futuro è donna

1983

Storia di Piera

1981

Storie di ordinaria follia

1979

Chiedo asilo

1978

Ciao maschio

1976

L'ultima donna

1974

Touche pas à la femme blanche

1973

La grande bouffe

1972

Liza

1971

Perché pagare per essere felici

1971

L'udienza

1969

Il seme dell'uomo

1969

Dellinger è morto

1967

L'harem

1966

Corrida!

1965

Marcia nuziale

1965

Oggi do domani, dopodomani

1965

Controsesso

1963

La donna scimmia

1963

L'ape regina

1961

Le italiane e l'amore

1960

El cochecito

1959

El pisito